



ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

ΤΟΥ ΡΙΣΑΡ 'Ο ΜΟΝΡΟΥΑ

Έκει της προτομίησε για τον έρωτά του...

Ήταν ένας χρόνος τώρα που βαστούσε ο δεσμός του Ζάζ με την Ρενέ, ένας χρόνος απόλυτης μοναδικής τύχιας. Λίγο-λίγο η Ρενέ είχε διακόψει όλες τις παλιές της σχέσεις, δεν δεχόταν καμιά επίσκεψη, έχοντας παραιτηθή από κάθε τι που δεν ήταν ο αγαπημένος της. Ο Ζάζ, εξ' άλλου, δεν πατούσε πιά στη λέσχη, βυθιζόμενος ολοένα περισσότερο στον έρωτά αυτόν, τον έγωιστικό, τον αποκοιμιστικό, τον απόλυτο. Καμιά φορά έπαιρναν κανένα μικρό θεωρητικό σποτινόν στο θέατρο απ' όπου άκουσαν το έργο, ζητώντας ο ένας το χέρι του άλλου, άκουμπώντας ο ένας το μίγουλο του στο μίγουλο του άλλου. Ύστερα εγύριζαν γρήγορα-γρήγορα στην μωρομένη τους φωλιά, όπου και όταν έλειπαν ακόμη έζενοι, τα καθίσματά τους, έτσι καθώς βρισκόταν το ένα κοντά στο άλλο νομίζεις, ότι κουβέντιαζαν με τον τρυφερότερο τρόπο.

Κάθε γωνιά της έρωτικης των φωλιάς, κάθε μιμιπλό τους ενθύμιζε και μιάν ώραία στιγμή της ζωής των. Τον μικρό πολυέλαιο τον είχαν αγοράσει ένα βράδυ που έκαναν περίπατο πούς το δάσος της Βουλώνης. Τα δύο γύρινα αγαλιατάκια του Κανόβα τα είχαν φέρει απ' την Νεάπολη, και η μεγάλη σέζ-λόγκ, η τοποθετημένη λοξά γάτο από την λατάνια, όπου της άρεσε τόσο της Ρενέ να ξαπλώνεται, ενώ ο Ζάζ της διάβαζε καμιά έφημερίδα ή κανένα περιοδικό, γεμμένος στα πόδια της, τους θύμιζαν τις γλυκύτερες ώρες του έρωτός τους. Στον κήπο του σπιτιού τους είχαν περάσει τις πεύδ θελακιάς, τις πεύδ υπέροχες ήμερες του έρωτός τους. Έκει της προτομίησε για τον έρωτά του, ένα μωρομένο, χαριόν δελνίνο. Τον άκουσε με λαχτάρα και σε μιά στιγμή βεβήθησαν ο ένας στην αγαλιά του άλλου...

Ήσαν τόσο αγαπημένοι ώστε δεν μπορούσαν να ζήσουν ο ένας μαζονά απ' τον άλλον, ούτε στιγμή. Και το αίσθημα αυτό είχε σε τέτοιο βαθμό αναπτυχθή μέσα τους, ώστε κάποτε συνέβη να πη ο Ζάζ στη Ρενέ: «Θεέ μου, τί μαζονά που ήσουν!» ενώ εκείνη είχε άργοπορήσει άπλοάστατα λίγο περισσότερο απ' το κανονικό, σε κανένα... πλαϊνό δωμάτιο !...

Η κατάσταση αυτή δεν παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό για την Ρενέ, γιατί ήταν πάντα του «σπιτιού» μη βρισκόταν πουθενά άλλου τόση ευχαρίστηση όση στο σπίτι της. Η μόνη διαφορά ήταν ότι άλλοτε έπληγαν διάφοροι γνωστοί της και την έβλεπαν, ενώ τώρα με το να βρισκουν διαρκώς την πόρτα κλειστή, είχαν πάψει να πληγουν. Για τον Ζάζ όμως το πράγμα ήταν έντελως διάφορο. Αυτός είχε ολότελα αλλάξει. Αδιόρθωτος ξενύχτης άλλοτε, άνθρωπος που ξεμεροβραδωνόταν σε διάφορα κέντρα και που δεν γύριζε σπίτι του παρά για ν' αλλάξη μόνον ρούχα, είχε καταντήσει και αυτός τόσα «άνθρωπος του σπιτιού» σαν την Ρενέ.

Και όμως ήταν ο ίδιος άντρας εκείνος που έδω και λίγο καιρό, πριν συνδεθή με την Ρενέ, συνήθιζε να λέγη :

— Στο σπίτι μένει κανείς μόνον όταν είναι άρρωστος.

Και έπρόσθετε :

— Ναι, δεν ύπαρχει ωραιότερο συναίσθημα από το να βλέπεις πάνω στο τραπέζι σου το ωραίο σου καπέλλο, σε μιά γωνιά της κάμαρας το ελαφρό σου μπαστουνάκι, και να σκέπτεσαι, ότι δεν έχεις παρά να τ' άπρης και ν' άνοίξης το πόμολο της πόρτας για να βρεθής στο δρόμο, με το πούρο στο στόμα, έλευθερος να πιάς όπου θέλεις !

Τώρα όλ' αυτά πόσο είχαν αλλάξει ! Το καπέλλο και το μπαστουνί εξακολούθουσαν βέβαια να βγαίνουν έξω, αλλά πάντα με συντροφιά, με την συντροφιά εκείνης, και γρήγορα-γρήγορα ξανάμπαιναν στη θέση τους, σαν πράγματα φορτικά, ύστερα από ώρων περίπατο, σε μέση όπου έπρεπε να είναι κανείς σοβαρός και όπου λίγες στιγμές μόνον και στο κλεφτά μπορούσε ν' αγαλιαστή και να φιληθή !

Τά πράγματα βρισκόταν στο ση-



Όταν είδε τη Ρενέ ξαφνιάστηκε...



Από την άνοιξη των ωοαρίων της ματιών έσταξε ένα δάκρυ...

μείο αυτό όταν τελευταία ο Ζακ πήρε μιá πρόσκληση απ' τον ζογραφό Ντιπλές για τó ετήσιο γλέντι που έδινε ο καλλιτέχνης την παραμονή των Χριστουγέννων στο άτελιέ του.

Ο Ζακ έγνωριζε καλά τις μεγάλες χοροοδινές νύχτες των παρισίων και έσχεσεν τον ζογραφόν, που στη γυνάικα, ίντι για άλλο στολίδι είχαν μιá γυναίξαντε-ζολτέ-πολύ νεζολτέ—που σήκωνε, με μιá ευγενική και ώμορφη κίνηση, ένα λεπτό κόττελλο σαπιάνας. Ξαναδιάβασε χαμογελώντας τις τυλιχτές με παλαιά γράμματα και παλαιών β-

φος φράσεις της προσκλήσεως που τού θυμίζαν ένα ολοκληρω παρελθόν και όρες τρελλής χαράς ζωντανήσαν μέσα του με θυρόβους φωνών, με πρότους από άνοιγματα πουαζαλιών σαμπάνιας, με γέλια παρατεταμένα και διακριστικά γυναικών που τις φιλοφύσαν οι φίλοι του τó που τó κρασί τις έκανε να γελούν δείχνοντας κάτασπρα δόντια πλακισμένα από κατακόκκινα χείλια.

—Τί είναι αυτό που διαβάζεις; τόν ρώτησε ξαφνα με περιέργεια ή Ρενέ, βλέποντάς τον να χαμογελά.

—Αυτό; Είναι μιá πρόσκλησις τού Ντιπλές για την παραμονή των Χριστουγέννων.
—Και... θά πά;—
—Ρωτάς αν θά πάω! Θα ληστώνε τόσο ο καθένας μου ο Ντιπλές, αν δεν πήγαινα! Σκέφρον λοιπόν ότι είναι περισσότερο από δεκα χρόνια που μαζευόμαστε έτσι, στο άτελιέ του, ζογραφόν, καλλιτέχνη, άνθρωποι των γραμμάτων, όλοι φίλοι καλοί που βιοπαλαίσαμε μαζί, που μάζ ένωνει ολοκληρω μιá ζωή από βλαπίδες, χαρές, πιαρές.

—Και μένα δεν θά με πάρης μαζί σου;
—Άλλοίμονο! αγάπη μου, είναι έντελώς αδύνατο.
Η Ρενέ δεν είχε τίποτε χωρίς όμως και να είναι έντελώς ησυχ. Διάφορες σκέψεις άρχισαν πικά να την τυραννούν. Μηπως ο Ζακ ξανάρχιζε την παλιά του ζωή; Θα ήταν ο ίδιος τάχα όταν έγούριζε, έχοντας περάσει κάμποσες ώρες μέσα σε τόσο διεφθαρμένη ατμόσφαιρα; Και δεν θά τόν πείραζαν οι φίλοι του και δεν θά τόν χοροδίναν που είχε έτσι προσκολληθή σε μιá γυναίκα, αιχμάλωτός της, ζώντας διαρκώς στο πλεούσ της, σαν σκλάβος; Στο γλέντι θά ήπιον—τό είχε άρψει να υπονοηθή ο Ζακ—μοντέλα, γυναίκες ελεύθερες, ωραίες και γοητευτικές. Λίγα σε ποιá γυναίκα θά βρισκόταν τοποθετημένος κατά τó γέμισμα αυτό ο Ζακ;

Και σιγά—σιγά, από σκέψη σε σκέψη, ή εξημεμένη φαντασία της Ρενέ έφτασε να της παραστήση τó γλέντι αυτό σαν ένα τρομερό όργιο όπου θά καταστρέφονταν για πάντα ή εύτυχία της.

Τέλος έφτασε ή βραδιά τού γλεντιού. Κατά τάς ένδεκα, αφού κάπνισε τó πούρο του, ο Ζακ είχε ξαφνα :

—Είνε ώρα να ντυθώ. Μά πριν φύγω θάρθω να σου δώσω ένα φιλάκι, αγάπη μου. Λέ θάχης κοιμηθεί, πιστέω, ή;

—Όχι, θά σε περιμένω.
Ο Ζακ βγήκε να ντυθή. Κατέβαλε έξαιρετική προσπάθεια για να γίνη ωραίος. Από μιάν έμφορη κοκκαταρία δεν ήθελε να τόν βρούν γερασμένο ή άλλαξιμένο. Ευρίσθηκε, χτανίστηκε, στερέωσε με τόν μουστακοδέτη τά μουστάκια του, και έκρυψε όσο μόνωσε καλλίτερα, την φαλάκρα που είχε άρξισι να σχηματίζεται στο πίσω μέρος τού κεφαλιού του. Ύστερα, αφού κάρφωσε ένα τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα του, γύρισε στο σαλόνι. Άλλ' εκεί, ξαφνίστηκε πολύ όταν είδε μιá Ρενέ πολύ δια φορετική απ' ότι την περιέμενε. Η αγλακήμένη τουφορούσε μιá έπίσημη τουαλέτα έσπεριδος.

Μια φούστα έλληνική μέζοπον ρόζ, με την άνοιξη τού νεζολτέ χορσοζέν τητη, και με μπράτσα έντελως γυνάικα. Μιá ζώνη από λεπτό χρσοσί έσφιγγε την κομψη λυγρή της μέση, και ένα μισοφέγγαρο από διαμάντια έλα μεσ σαν της θεάς Άρτεμιδος, μπημένη στη μέση τώνπρότερων μαύρων μαλλιών της. Ήταν έξαισιος ώραία με την θαυμάσια αυτή τουαλέτα της, με κάτι τó δειλό και τó διαστακτικό στην όλη της στάση, που την έκανε άκομη ώμορφότερη.

Ένω την ζήτηζε έλληκτος και γεμάτος θαυμασμό ο Ζακ, έ-

ζήνη άνοιξε διάπλατα τις πόρτες της τραπεζαρίας. Έμπούς, σε μιá φοτιά που έλαμπε γλυκά, ήταν βαλμένο ένα μικρό τραπέζι, σκεπτάμενο με τριαντάφυλλα και με δυο μόνον σερβίτσια, τó ένα άγύζου στο άλλο. Και ανάμεσα στ' άστραφτερά κρύσταλλα, στα άγύθη που μισοπρολόισαν, στα μεγάλα μπουκιάλια της σαμπάνιας, ήταν σερβιρισμένα τά έλκενότερα φαγητά: άσταφές, ζοτόλουτο κ.τ.λ.

—Δέν φαντάζομαι να είσαι τόσο άσπλαγγος και να ή άρθηκε να φάγω μόνη μου, είτε ή Ρενέ, πητάζοντάς του με ένα βλέμμα γεμάτο τουφροσύτητα.

Ο Ζακ την έκοτταζε. Ήτανε γλουή. Τó στήθος της άνεβοκατέβαινε, κάμνοντας τις γούγορες και κοματινιές άκόντες κινήσεις που κάνουν οι θεατινές στη σηνή όταν θέλουν να φανερώσουν μεγάλη συγκίνηση, και στην άνοιξη τών μεγάλων της ματιών, έτρεπε ένα μικρό δάκρυ, όμοιο με μισογεμάτο που είχε έτοιμο να πέση.

Τότε έκσιτος τά κατάλαβε όλα, και αισθανόμενος να τόν πληρε μωφίσε ένα κήμα αγάπης, άνοιξε την άγκαλιά του, λέγοντας:

—Μένο, Ρενέ μου, μένο! Συγχώρησε με που σ' έβανα να άποφύγη!

Η Ρενέ θέλησε να πέση στην άγκαλιά του, να τά γονάτα της λήγισαν. Ένας λυγρός τήν έπαιξε. Την άγκαλίωσε για να μη πέση, την έσφιξε στα δυνατά του χείρα και την φίλησε στα διακρυσμένα της μάτια.

—Αγαπημένη μου! Έλκενά μου Ρενέ, μερούδα μου Ρενέ, συγχώρησε με!...

Η Ρενέ τόν πητάζε με λατρεία.
—Ζακ... Έλκε μου Ζακ, δεν θυμόνεις μαζί μου;
—Νά θυμώσω... Σε λατρεύω!...
—Κι' όμως ήθελες να φύγεις...
—Νά που μένο. Είμαι όλος δικός σου.
—Σ' έγοήταρε τó περιβάλλον...
—Όχι Ρενέ...

Έκάθιταν στο τραπέζι κ' έπέρασαν την πικά γλυκεία, την πικά έρωτική, την πικά άπολαυστική βραδιά της έρωτικής του ζωής.

Ποτέ δεν άγαλήθησαν τόσο...
Ποτέ δεν δόθηκε ό ένας στον άλλο με τόσο φλόγα...

Τό πρωί όταν ο Ζακ βγήκε έξω ή Ρενέ, άνητη σκεφόν και άτιμέλητη έκρυψε τó πρόσωπό της στα χείρα και άρχισε να κλαίη... Έτσι πνιγμένη στο κλάμα την βρήκε ο γερό-θεός της Ντοναύ, ο καθήγητής, όταν πήγε να την δει, γιατί την έλάτρευε από μικρούλα. Η λύπη της και ή άτελεισία της τόν έαφίσαν.

—Μισή μου Ρενέ, γιατί κλαίς;
Η Ρενέ τόν πητάζε καλά στα μάτια και τού έλεγε με λυπημένη φωνή :

—Θέω μου, φοβόμαι μήπως τόν χάσω. Χυθεί τόν κρήτηρα κοντά μου. Είχα στολίστηκε! Είχα γίνει τόσο ωραία!... Όταν πάρω όμως να είμαι ωραία...

Ο θεός της έστράψε λυπημένα. Και ή Ρενέ έσκαζόυθησε να κλαίη για την άνοιξη της δυστυχίας, για τα γρησάτα της, που θά της σποτρώναν την πικά παραφορη αγάπη της ζωής της...

(Μετάφρασις)



Έτσι πνιγμένη στο κλάμα τη βρήκε ο γερό-θεός της...